

BRYAN THOMAS SCHMIDT

Vérözön

A sorozatban kiadónknál megjelent:

ALIENS

A. D. Foster:
A nyolcadik utas a halál

A. C. Crispin:
Feltámad a halál

A. D. Foster:
Alien: Covenant – Eredet

A. D. Foster:
Covenant

Steve Perry:
Idegenek a Földön

Steve Perry:
Lidérces utazás

Steve Perry:
Ripley háborúja

David Bischoff:
A királynő nevében

Robert Sheckley:
A halál árnyékában

Sandy Schofield:
Halálcsapda

Stephani Perry:
Labirintus

Stephani Perry:
Az őrjöngő halál

Yvonne Navarro:
Rekviem

Michael Jan Friedman:
Eredendő bűn

John Shirley:
Acéltojás

Diane Carey:
DNS-háború

Stephani Perry:
Bűnös bolygó

B. K. Evenson:
Nincs kiút

Diane Carey:
Katlan

Tim Lebbon:
Árnyékhajsza

James A. Moore:
A Bánat Tengere

Christopher Golden:
A Fájdalom Folyója

Jonathan Maberry:
Életre halál

PREDATOR

Nathan Archer:
Betondzsungel

Nathan Archer:
Jég és vér

Sandy Schofield:
Nagy játszma

John Shirley:
Mindörökké éjfél

Michael Jan Friedman:
Hús és vér

Steve Perry:
Szerepcsere

Jeff VanderMeer:
A vadászok szigete

Bryan Thomas Schmidt:
Vérözön

ALIENS VS. PREDATOR

Steve Perry és Stephani Perry:
A préda

David Bischoff:
Vadászok bolygója

Stephani Perry:
Háború

A Harag háborúja-trilógia

Tim Lebbon:
Rajtaütés

Tim Lebbon:
Invázió

Tim Lebbon:
Armageddon

PREDATOR™

BRYAN THOMAS SCHMIDT

VÉRÖZÖN

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
PREDATOR™: IF IT BLEEDS
edited by Bryan Thomas Schmidt
Titan Books, A division of Titan Publishing Group Ltd
144 Southwark Street, London SE1 0UP, 2017

™ & © 2018 Twentieth Century Fox Film Corporation.
All rights reserved.

Fordította
SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-471-0

Lektor: Barna Ildikó
Tördelőszerkesztés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella
Színre bontás, borítóterv: EzDesign Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomda: Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

*Kevin Peter Hallnak, az eredeti Predatornak
és Jonathan Maberrynek
a barátságért.*

Tartalom

Bevezetés (<i>Bryan Thomas Schmidt</i>)	9
Ördögekutyák (<i>Tim Lebbon</i>)	15
Stonewall utolsó csatája (<i>Jeremy Robinson</i>)	40
Visszavágó (<i>Steve Perry</i>)	68
Vér jelölje utamat (<i>Weston Ochse</i>)	98
Viharvér (<i>Peter J. Wacks és David Boop</i>)	125
Az utolsó jelentés (<i>Jennifer Brozek</i>)	152
Skeld erődje (<i>S. D. Perry</i>)	176
Őshonos fajok (<i>Kevin J. Anderson</i>)	204
Vér és homok (<i>Mira Grant</i>)	231
Bádogharcos (<i>John Shirley</i>)	251
Három Szikra (<i>Larry Correia</i>)	278
Pilóta (<i>Andrew Mayne</i>)	305
Bölényugrás (<i>Wendy N. Wagner</i>)	324
Drogháború (<i>Bryan Thomas Schmidt és Holly Roberds</i>)	346
Felderítés (<i>Dayton Ward</i>)	375
Játékvilág (<i>Jonathan Maberry</i>)	399

Bryan Thomas Schmidt

Bevezetés

1987-ben a Twentieth Century Fox bemutatott egy új sci-fi thrillert, amelyben földön kívüli vadászok érkeznek a Földre, hogy embereket öljenek. Megszületett a „Predator”. A film – amely kiváló lehetőség volt az éppen felfelé emelkedő csillag, Arnold Schwarzenegger számára, aki korábban már olyan ikonikus szerepeket játszott el, mint Conan és a Terminator – a költségek hatszorosát produkálta bevételként, és így létrejött egy új franchise. Elkezdődött a folytatás gyártása, valamint a Dark Horse Comicsnál megjelent egy képregénysorozat. Valamivel később kiadásra kerültek a Predator – Ragadozóregények, majd a Fox másik népszerű világával („Alien”) közös történetek és tervek születtek további filmek készítésére is, vagyis minden megtörtént az egyre növekvő lelkes rajongótábor igényeinek kielégítése érdekében.

A jelen kötetben szereplő történetekkel a franchise létrejöttének 30. évfordulóját kívántuk megünnepelni, még hozzá olyan módon, hogy bemutatjuk, a rajongók miként képzelik el azokat a jövőbeli alkotásokat, amelyekben Predatorok szerepelnek. A munka során kiindulási alapnak tekintettük a három korábbi Predator filmet, de figyelembe vettük a Dark Horse Comics képregényeit, a különböző regényeket is, így az itt olvasható novellák akár ezek előzményeinek vagy folytatásainak is tekinthetők. Az univerzum számos szerzője – Tim Lebbon, Kevin J. Anderson, Steve Perry, S. D. Perry és John Shirley – vadonatúj sztorikat adott nekünk, és kaptunk új történeteket új szerzőktől is. Az olvasó találhat olyan novellákat is, amelyek azt mutatják be, hogy ezek az intergalaktikus vadászok milyen tevékenységet végeztek az emberiség történelme során, mit tesznek a jelen korban és a távoli jövőben.

Tizenhat akciódús új kaland, tizenhat remek novella, amelyek közül némelyik valamiféle jövőbeli társadalomban, némelyik viszont a vikingek, a középkori samurájok, sőt az amerikai polgárháború idejében játszódik; sokban felbukkannak történelmi alakok és ismerős karakterek. A szerzők célja minden esetben ugyanaz volt: olyan szórakoztató sztorikat kívántak a rajongók elé tárni, amilyenek miatt mi magunk is imádjuk a Predator-történeteket, amelyek miatt megkedveltük ezt az univerzumot: rengeteg akció, érdekes és izgalmas fordulatok és taktikák, az emberi leleménység szembeállításával az idegen lények intellektusával és technológiájával.

Mivel én magam is Predator-rajongó vagyok, nagy öröm volt számomra a kötet összeállítása. Bízom benne, hogy rajongótársaim számára is élményt fog jelenteni a könyv olvasása. A magam részéről fejlett kultúrájuk, nyelvük, stratégiájuk és az életmódjukat meghatározó elvrendszer és etika miatt kedvelem a Predatorokat, véleményem szerint éppen ezek a részletek teszik őket érdekesebbé, ezek miatt komolyabb ellenfelek az ember számára, mint számos más idegen faj, amellyel a különböző alkotásokban találkozhatunk. A regények, a képregények és a filmek mindegyi-

ke közreműködött abban, hogy a mítosz új, érdekes irányokba terjeszkedjen tovább. Ezek a történetek is pontosan ezt teszik.

Kötetünkkel ennek az izgalmas, képzeletbeli univerzumnak a múltját és jövőjét kívánjuk megünnepelni. Reméljük, sikerül felidézniük régi emlékeket, és sikerül újakat teremtenünk, miközben felderítjük kedvenc sagánk új fejezeteit.

Ha megírjuk, ők eljönnek.

Ha véreznek, megölhetjük őket.

Bryan Thomas Schmidt

Ottawa, KS

2017 január

„Ha vérzik, meg lehet ölni.”

Dutch Schaefer, „Predator”
(1987)

Tim Lebbon

Ördög- kutyák

Halley tudja, hogy ez csak egy álom, de a fájdalom mégis beleharap, beledöfődik a hátába, ahogy a leszállóegység megpördül és hánykolódik, ahogy irányíthatatlanul száguld lefelé, a bolygó irányába. A valóságban a hajót már kiemelték a zuhanásból, már biztonságosan landolt, de álmában Halley az egyetlen utas, egyedül hánykolódik a jármű hasában. Minden egyes fordultnál hozzácsapódik a falakhoz, a padlóról a mennyezethez vágódik, a végtagjai széttörnek, a bordái megreccsennek az ütközések során, a koponyája bereped. A háta... Igen, a hátában érzi a legerősebb fájdalmat. És az utolsó pillanatban az anyja arcát látja, ami egyszerre szomo-

rú és dühös; igen, szomorú és dühös a döntés miatt, amit a lánya meghozott. „Ha kimész az űrbe, ott fogsz meghalni!”

Felriadt álmából. Izzadt és zihált a keskeny priccsen. A takaró rácsavarodott a karjára, a lábára. Az ágy mellett álló palack után nyúlt, kipattintott még két szem fájdalomcsillapítót. Mielőtt lefeküdt, már bevett hatot. Ironikus: rászokott ezekre a pirulákra, de pontosan ezek szabadították rá annyi fájdalmat, amennyit korábban még sosem tapasztalt.

Felült, megtámasztotta a fejét, megpróbálta kipislogni a szeméből az anyja arcmását. Az anyja... A szavai az űrbe is követték őt, a Gyarmati Tengerészgyalogság akadémiájára is, sőt akkor is ezek csengtek a fülében, amikor bekövetkezett az a siklóbaleset, amiben összezúzódt az egyik csigolyája. A pirulákat az orvostól kapta, kifejezetten a fájós hátára. A fájdalmat meg is szüntették, de egészen újfajta agóniát ismertettek meg vele. És az anyja szomorúsága, az anyja dühe még mindig kísértette.

Halkan berregni kezdett az ágy melletti kommunikációs egység. Halley felugrott. Csend vette körül, meg a rémálmából megmaradt cafatok. Időnként azt kívánta, hogy a magas rang ne járjon feltétlenül együtt azzal, hogy a birtokosa elszigetelődik az egység többi tagjától.

– Halley százados, a parancsnokságra várják.

– Kicsoda?

Rövid, sokatmondó szünet.

– Az őrnagy. És még valaki.

Halley mindkét kezével a feltűzött hajába túrt.

– Indulok!

A kommunikátor szisszent egyet, majd elnémult, a százados meg csak állt, bámulta az apró mosdókagyló fölötti tükröt. Megállapította, szarul néz ki. Három perce maradt, hogy ezen változtasson.

* * *

A küldetésre egy Sleek-osztályú rombolót kapott, a neve *Doyle* volt. Ismerte a pilótát, Jane Hanning tizedest, de a négy tengerész-

gyalogost nem. Szerette volna maga kiválasztani az embereit, ám az őrnagy közölte vele, rövid az idő, és a csapat összeállítása az ő eligazításával egy időben már zajlik. Halleyt csak az vigasztalta, hogy mind a négy katona a 39-es Űrgárda, ismertebb nevén az Ördögkutyák tagja volt. Tudta, abban az egységben mindenki kiváló tengerészgyalogosnak számít.

Az eligazítás rövid volt. Halley nagyjából annyit tudott meg, hogy valamilyen mentőakciót kell végrehajtaniuk. A küldetés nem került bele a hivatalos feljegyzésekbe, nem kapott sorszámot, repülési számot. Közölték, Hanning akkor fogja megkapni a koordinátákat, amikor ezer kilométerre távolodnak a Charon állomástól. Közölték, minden további információt útközben fognak átküldeni nekik.

A civil utas jelenléte arra utalt, hogy ez a menet korántsem volt hétköznapi.

– Szóval? Mi a meséje? – kérdezte Halley az övé melletti ülésbe szíjazott férfitől. A *Doyle*-on ötven katonának jutott volna hely, de ezúttal csupán heten tartózkodtak a fedélzeten. A nagydarab őrmester, Tew töltötte be a másodpilóta szerepét a pilótanő, Hanning mellett, ezért ő elöl ült. A kommunikációs konzol előtti helyet Rogers foglalta el, a kis francia nő, akinek égésnyom éktelenkedett az arcán. Mellette Shearman ült; ő volt az egyik legmagasabb férfi, akit Halley valaha látott. Magas, kemény, magabiztos, az arcán és a testén annyi sebhellyel, hogy össze se lehetett volna számolni mindet. Mögöttük, a hátsó fal közelében Rosartz dudorászott valami dalocskát. Halley ismerte ezt a dallamot, bár sehogy sem jött rá, micsoda. Arra gondolt, alkalomadtán majd megkérdi Rosartztól.

– A nevemet már megmondtam – felelte a férfi. – Kalien. A barátainknak csak Del.

– És? Mi a meséje, Kalien?

– Az én mesémnek semmi köze sincs a maga küldetéséhez – felelte a férfi. Megpróbált kedvesnek és nyugodtnak látszani. Megpróbált olyan benyomást kelteni Halleyben, hogy a küldetés az övé és a csapaté, neki mint civilnek nem sok köze van hozzá, a nő azonban átlátott rajta.

Halley rögtön megállapította, hogy Kalien valamikor katona volt. Ezt nem a külseje árulta el róla, inkább a modora, a tartása, a magabiztossága, a szeme csillogása. Ez az ember már látott kemény dolgokat. Talán leszerelt, és átment a magánszektorba, talán függetlenként ténykedett tovább, de a százados ennek ellenére úgy érezte, a férfi nem tartozik a szimpla zsoldosok közé. Lehet, hogy a cégesek közé tartozik, talán az ArmoTechnek dolgozik? Ez is elképzelhető volt, de Halley nem tartotta túl valószínűnek. Már találkozott cégesekkel, férfiakkal és nőkkel is, és azokból – kivétel nélkül mindegyikből – valami megvetés áradt az egyenruhások irányába, valami olyan undor, amit nem igazán lehet leplezni. Kalien ebben más volt.

– Szóval a Hetes Szekcióhoz tartozik? – kérdezte Akoko Halley elfojtott mosollyal.

Kalient szinte komikussá változtatta a szemében felvillanó düh.

– Jól van, jól van! – mondta Halley. – Csak jár a szám... Meg hát kíváncsi vagyok.

– Érték be annyival, hogy tudományos megfigyelő vagyok – felelte Kalien.

– Maga tényleg hülyének néz minden katonát? – kérdezte a nő.

– Várjuk meg, míg megkapja a konkrét parancsait, rendben? – Kalien kicsatolta a hevedereit, felhúzta magát az ülésből, és keresztüllebegett a fülkén. A katonák meghökkenve bámultak rá. Csúppán néhány perce hagyták el a Charont, a gravitációt csak akkor kapcsolhatták be, amikor beállítják a koordinátákat, és cirkálósebességre gyorsítanak.

Halley nem aggódott Kalien biztonsága miatt. A fickó biztosan tudta, mit csinál.

– Három perc az ezer kilométeres pontig – jelentette Hanning. Hátranézett, először Kalienre, majd Halleyre.

Halley bólintott.

– Vettem.

A *Doyle* enyhe vibrálással eltávolodott a Charontól, a naprendszerben található legnagyobb katonai űrbázistól.

– Ó, ez most csiklandozza a hátsómat! – mondta Shearman az ülésében fészkelődve.

– Ne gusztustalankodj már! – mondta Rogers.

– Miért? Tegnap éjjel te is ezt mondtad, nem emlékszel?

Rogers a válla fölött felmutatta a középső ujját Shearmannak.

– Ha valaki esetleg nem tudná: Shearman közlegénynek a hajó utasai közül még soha, senkivel sem volt közelebbi kapcsolata – mondta.

– Hát nem – vallotta be Shearman. – Viszont már álmodtam ilyesmiről!

– Akkor álmodozz tovább! – mondta Hanning a pilótaülésből. Shearman színlelt megbántódással nézett Halleyre.

– Százados, engem csesztetnek!

– Szerintem ezt a problémát egyedül is képes lesz megoldani – mondta Halley.

– Megoldani? Ő? Megint nekem kell majd megmentenem a seggét – szólalt meg Tew őrmester. – Nagydarab, de ez ne téveszse meg magát se, százados. Elájul, ha vért lát.

– Csak ha a sajátomat – mondta Shearman.

Halley elmosolyodott. Mindig élvezte az ilyen évődő párbeszédet. A katonák többségével még nem találkozott korábban, így legalább megismerhette őket egy kicsit. A hajót nem készítették fel hosszú útra, így az úticéljuk legfeljebb néhány napnyira lehetett tőlük. Nem tudta, mi vár ott rájuk, ezért tudni akarta, az osztag melyik tagjától mire számíthat.

Természetesen jobban örült volna, ha az őrnagy lehetővé teszi a számára, hogy személyesen válassza ki a katonáit. Sejtette, Kalliennek van valami köze a csapat összeállításához. Tudta, ha a férfi esetleg a Hetes Szekció embere, akkor céges küldetésen vesznek részt. A Hetest egykori tengerészgyalogosok alkották, olyanok, akik a Tizenhármakat, a cég legfontosabb vezetőit tömörítő csoportot szolgálták. Rettegtek tőlük, és gyűlölték őket (nagyjából azonos mértékben a kettőt); Halleynek még sosem volt dolga velük, és szerette volna, ha ez így is marad.

– Bejövő adás – közölte Rogers.

Kalien áthúzta magát hozzá, átvette a kommunikátor vezérlését. Csatlakoztatta a komm-implantját, majd félredöntött fejével hallgatott egy sort. A jelek szerint elégedett volt az üzenettel. Átkapcsolt a fedélzeti hangszórókra.

Halley azonnal felismerte a megszólaló hangot: Marshall tábornoké, a Tizenhármak egyikéé volt. Korábban már látta a tábornokot a médiában és a hologramokon, de még sosem beszélt vele.

Marshall hangja pattogó, kimért volt.

– Megszakadt a kapcsolat az ArmoTech egyik kutatóállomásával, a Plutó pályáján túl tízmilliárd kilométerrel elhelyezkedő Trechman Kettessel. Közelítsék meg az állomást, szálljanak át rá, derítsék ki a komm-csend okát! Személyes képviselőm, Del Kalien a parancsnokuk, a láncban a következő Halley kapitány. Ez most katonai jellegű bevetés, de a cég égisze alatt hajtják végre. Mindenben Del Kalien mondja ki az utolsó szót, minden döntés az övé. Megértették?

– Kristálytisztán, uram – mondta Halley.

– Helyes. Kérdés?

– Milyen a Trechman Kettes biztonsági szintje? – kérdezte Halley.

Marshall kis szünetet követően válaszolt:

– A lehető legmagasabb.

– A rendeltetése?

– Ezt már tudnia kellene, kapitány. Kutatás és fejlesztés.

– Katonai jellegű.

– Igen. ArmoTech.

– Vélhetőleg mivel fogunk szembekerülni?

– Del Kalien minden információt megkapott, amire szükségük lehet – felelte Marshall.

– Az állomáson hány fős legénység tartózkodik? – kérdezte Halley.

– Legénység? – Marshallt a jelek szerint meglepte, hogy Halley kifejezi az aggodalmát azokkal az emberekkel kapcsolatosan, akiket meg kell menteniük. Ez a tény tovább erősítette a nő gyanúját: